

LAENAMINE ON HÕBE, RÖÖVIMINE KULD

Catharina Ingelman-Sundberg

Rootsi keelest tõlkinud Allar Sooneste

 TÄNAPÄEV

Originaali tiitel:
Catharina Ingelman-Sundberg
Låna är silver råna är guld
Månpocket 2015

Toimetanud Katrin Naber
Kujundanud Villu Koskaru
Kaane illustratsioon Maido Hollo

© Catharina Ingelman-Sundberg 2014 by Agreement with Grand Agency.
Tõlge eesti keelde © Allar Sooneste ja Tänapäev, 2016

ISBN 978-9949-27-987-6
www.tnp.ee

Trükitud AS Printon trükikojas

*Lena Sanfridssonile, Barbro von Schönbergile
ja Inger Sjöholm-Larssonile
sooja ja siira tänuga unustamatu abi eest!*

Klaasike šampust kohe pärast röövi mõjub pisut uimastavalt
(Märtha, 79-aastane)

Proloog

Kui tagaotsitav pensionär, seitsmekümne üheksa aastane Märtha juustu, Argentina vorsti ja oivalise krevetipasteedi oma suurde lillelisse turukotti ladus, oli see uue elu algus.

Õhukonditsioneer sahis, ostukorvid kolisesid ja poest kostis tüütav sumin. Oli viimane aeg pöörduda tagasi Hotel Orleansi sviiti, kus ta koos sõpradega elas. Jook ja suupisted sobisid kenasti enne õhtuste mängude algust. Kõik see toimus siin, Las Vegases. Märtha ümises endamisi rahulolevalt. Sohki on parem teha, kui enne pisut murakalikööri keelt kastad.

„Mu sõbrad. Lähme nüüd hotelli tagasi ja turgutame end,“ pani Märtha ette ja lükkas oma lühikeseks lõigatud valged juuksed laia suvekübara alla. Tema korralikult hoolitsetud käed hoidsid tugevalt kotti ja mustad Ecco kingad klõpsisid vastu kõnniteed. Märtha pensionäridest kaaslased Taibu, Reha, Anna-Greta ja Stina noogutasid, tasusid viksilt kassas oma kaupade eest ja väljusid siis koos temaga. Nende viimasest Robin Hoodi eeskujul toime pandud röövist ja Rootsist põgenemisest oli möödas umbes pool aastat, nad olid kogu selle aja end varjanud. Kuid nüüd oli neil isu täis. Igav elu ei ole elu. Oli viimane aeg midagi ette võtta.

Väljas ostukeskuse juures ootas koer ja sealsamas kõrval seisid rulaatorid. Kokkerspanjel klähvis rõõmsalt ja hüples

vastu Märtha hästi lõhnavat kotti. Viis pensionäri ehk Pensionärikamp, nagu nad end vahel nimetasid, käisid sageli hotelliportjee koeraga jalutamas ja pärast seda, kui Märtha oli kutsukest õrnalt kaisutanud, tõrjus ta looma sõbralikult, kuid kindlalt eemale. Vanaproua vaatas ringi ja kui kõik olid valmis, võttis ta hoo üles. Teised tõttasid talle järele.

Valged hotellihooned kõrgusid nende pea kohal ja asfalt läikis. Neonreklaamid vilkusid, palavus oli lämbe ja neist kihutas suure hooga mööda politseiauto. Kõigest mõne sammu pärast oli Märtha juba higist läbimärg. Ta pööras lõõtsutades Hayes Streetile, otsis välja lehviku ja hakkas ümisema marssi „Üle kastemärgade mägede viib me tee”. Peagi oli Pensionärikamp Las Vegases kuulsaks saamas. Kuulsaks saamas ka Las Vegases.

1

Tänava kaugemas otsas asuva de Beeri teemandikaupluse personal oleks ehk pidanud tegutsema. Kuid turvavärav avanes kohe ja valvemeeskonna mehed astusid kenasti kõrvale, kui kolm tõtlikku noort habemikku kauplusse sisenesid. Kaht neist talutasid juhtkoerad ja kolmas aitas oma sõpradel leti juurde jõuda. Müüjaabi naeratas sõbralikult, pilk tulvil kaastunnet. Mehed tervitasid kombekalt ja palusid näha briljantideks lihvitud teemante. Seejärel tõmbasid nad välja oma püstolid.

„Teemandid siia!”

Müüjaabi ja tema kolleegid taganesid vaistlikult ning otsisid kobamisi häirenuppu, tõmmates samal ajal lahti sahtleid sädelevate vääriskividega. Käed värisesid, kui nad ehteid letile ladusid. Kaks meest surusid valvurid vastu seina ja tegid nad relvi tuks, sellal kui kolmas teemante spetsiaalselt selleks õmmeldud koera kaelarihma sisse toppis. Helklevatele aaretele järgnesid kähku tumesinine safiir ja mõned kivid, mida töökoda ei olnud veel lihvida jõudnud. Röövlid tühjendasid sahtleid ega pannud tähele, kui müüjaabi häirenuppu vajutas. Kui käivitus alarm, pistsid nad kaelarihma viimased kivid, vedasid tõmbluku kinni ja tõttasid välja. Viimane mees lühistas elektrivõrgu, nii et turvauks nende järel lukustus.

Väljas kõnniteel tõmbasid mehed parukad peast, kuid jätsid päikesepillid ette. Seejärel jalutasid nad rahulikult mööda tänavat edasi, just nagu ei oleks midagi juhtunud. Juhtkoerte nippi olid nad varemgi kasutanud. See toimis hästi ja vähendas inimeste valvsust.

Mehed nägid välja nagu täiesti tavalised jalakäijad, põrmugi kiirustamata pöörasid nad ümber nurga Hayes Streetile, kuhu oli pargitud nende auto. Kuid vaevalt said nad sadakond meetrit mindud, kui neis tekkis kihk heita pilk selja taha, et näha, ega neid ei jälitata. Ja just siis pidid nad äärepealt otsa komistama pensionäride rühmale, mis oli hõivanud peaaegu kogu kõnnitee. Viis vanurit laulsid täiest kõrist ja tegid rulaatorite taga tantsu meenutavaid samme. Röövlid pörnitsesid neid.

„*See you, ma ütlen!*” hoiatas Märtha ning lõõritas koos oma sõpradega edasi. Nad olid kolmkümmend aastat ühes kooris laulnud, neile meeldis koos valjult ja kõlavalt laulda.

„Üle kastemärgade mägede viib me tee, valleraa,” trallitasid nad mitmehäälselt ning nagu lauldes ikka, muutusid nad pisut härdameelseks ja neil tekkis igatsus kodu järele. Nad olid omas maailmas, juhtunust teadmata, ja neil ei olnud ka kuhugi kiire, sest Barbie oli leidnud palju põnevat, mida nuuskida. Tänaval uidates olid nad möödunud paljudest restoranidest, kasiinodest ja juveelikauplustest ning Märtha muheles. Las Vegas oli seiklejate linn, ta tundis end siin koos sõpradega koduselt.

„*Give way!*” röökis juhtkoertega mees.

„*Give me ise away, idioodid,*” käratas Märtha vastu, ent taganes, kui üks koertest hambad paljastas. Siin tasub olla sõbralik, mõtles ta kähku ja otsis kobamisi Argentina vorsti, sellal kui Taibu pasteedi välja kiskus. Kuid suur lambakoer põlgas maiused ära, urises ähvardavalt ja sööstis edasi, et hambad Märtha jalga lüüa. Õnneks jõudis Taibu rulaatori vahele lükata ja järgmisel silmapilgul oli koer kaelarihma pidi rulaatorikorvi külge takerdunud. Nüüd sai Barbie elu sisse.